

שימקוס ונרו: הצועני המפתה

ג'ואנה שימקוס (הבתולה) משכנעת בעקשנות השקטה, בה היא מתנגדת לכל ההשפעות מבחוץ. אבל כאשר היא במאי מתחיל לתהות על מלחמותיה הפנימיות, ועל מערכת יחסיה עם הצועני (פרנקו נרו), שאי אפשר להאשימו בכך שהוא שחקן, נוטה הסרט למלודרמה מיסטורית.

תשוקותיה של בתולה אנגליה

הבתולה והצועני (גורדון, תל-אביב, אנגליה) תרגום קול-נועי נוסף של ד. ה. לורנס (נשים אוהבות, מאהבה של ליידי צ'טרלי). אך הפעם מדובר בסיפור פחות מפורסם, ופחות ייצוגי, מקודמיו. שתי אחיות חוזרות לכפר מולדתן האנגלי, אחרי שנתחנכו בפנימיה צרפתית. בבית, הן נתקלות שוב באווירה המחניקה והמתוסכלת של המשפחה הבריטית השמרנית. אחת האחיות מקבלת עליה את הדין באין אונים. השנייה, הבתולה המרדנית, סמל לגיבורה הלורנסית, מעזה להמרות את פי אביה, מגלה שהתשוקה הגופנית היא חלק נפרד ובלתי-מבייש של אישיותה, יוצאת בסופו של דבר למרחב הגדול, לאחר שכל הדברים המיושנים חרבים בסצנה מאד סמלית. אמנם לא כל הדברים האלה מתבטאים בסרטו של כריסטופר מילס, אבל ישנם הישגים לא מעטים הראויים לשבח: האווירה המיוחדת של עיירה בריטית קטנה מומחשת בצילומים בעלי איכות מעולה, בשליטת הגוון הירוק כהה (צלם — בוב הוק), בימוי הסצנות המשי-פחתות, שלכאורה נראות רציניות מאוד, אלא שלעג בריטי צונן מסתתר מאחוריהן, ובמישחק המאופק והמסוגן של מוריס דנחם (האב), קיי ואלש (הדודה), פי קומפטון (הסבתא), והארייט הארפר (האחות הנכנעת).

גולד ופילגש: בין ניתוח לניתוח

(הנערה הקונה את כשרונותיה הגבריים של ג'ון וויט ב"קאובוי של חצות"). כל זמן שהסרט בוחר בדרך המשל המבדה, הכל טוב או יפה. אבל ניסיונותיה להביא, כביכול, בשורה אמיתית על הפסול בחיי המשפחה האמריקאית, נראים כניתוחים שטחיים עד לסחיטת דמעות. לפני הסרט מוקרן הסרטון של "אל-על" שזכה בפרס.

מדריך לחיי המשפחה

אני אוהב את... אשתי (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) הוא סרט שהומצא כולו על-מנת להדגים את כשרונותיו הקומיים והברקאות החביבות של הטרי בנערי-השעשועים של הוליווד, הלא הוא אליוט גולד. כל עוד זוכר הסרט את ייעודו, ואינו מנסה להיות יותר מזה, הוא מצליח בהחלט לשעשע, לבדר ולהצחיק. זהו סיפורו של סודנטי-לרפואה המתחנן לפני הזמן, מוליד ילדים בטרם עת, הופך את אשתו לעקרת-בית מסורה (בשפת הקומדיה ההוליוודית — עקרת-בית מאו-סה) ולבסוף יוצא לחפש את הזוהר וההרפתקה מחוץ לבית, תחת כל עץ רענן. וכל זה נעשה תוך כדי הקפדה על עקרונות המוסר הבורגני: מותר לעשות הכל, אבל אסור לפגוע בשלמות המשפחה. זאת כדי שהילדים לא יסבלו, ויותר כדי שהאב לא יסבול מייסורי מצפון. ועוד אומר החוק הבורגני: בלי להפריע לקאריירה, והסטודנט נעשה בינתיים למנתח מפורסם. הבמאי, מל סטיוארט, אשר הבין כנראה היטב מה כוחו של אליוט גולד כשמעבירים אותו בשורה של מצבים מביכים, ומאפשרים לו להביע את ייאשו המוחלט מן המציאות, או כאשר נותנים לו לחזור אחרי נשים בדרך הייחודית שלו, סיפק לכוכבו הזדמנויות רבות להבדקה. האשה ההופכת לאם ושוכחת את חובותיה במיטה (זוכרים את "בוב וקרול וטד וליס") היא מקור לא אכזב לבדיחות, בעיקר כפי שמגלמת אותה ברנדה ואקארן.

ברגמן וקווין: אביב בסתיו החיים

זוכה אלא לטיפול שטחי, ומוגשת על קצה המזלג, היא בעיית הייחוס בין הורים וילדים: מה הם חייבים זה לזה, כמה הם מכירים אחד את השני, והתהום בין הדורות. אבל למי איכפת הבעיות? העיקר שיש כאן אינגריד ברגמן, נאה, אצילית וסימפטית, ואנטוני קווין, שחש עצמו די נבון בגירסה כל כך מרוסנת של הגיבור הפולקלוריסטי.

אהבה בגיל 50

טיול בגשם אביבי (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — סיפור אהבה שכמוהו כמעט ואין עוד עושים היום, תמים, מרוח, צנוע, סיפור אהבה, ש-תוכנו כמעט ואינו חשוב, העיקר הוא שני השחקנים המגלמים בו את התפקידים הראשיים. במיקרה זה, אלה הם שני כוכבים כליזמאים, אינגריד ברגמן ואנטוני קווין. היא באה יחד עם בעלה, מרצה באוניברסיטה, לשנת שבתון בכפר נידח, שם מתכוון הבעל לכתוב את ספר חייו. הוא, בן המקום, איכר האמון על כל עבודות הידיים, איש מלא חיים ותוסס, בקיצור, זורבה מאופק יליד מדינת טנסי. מה יכול להיות המכנה המשותף בין שניים אלה? הוד הטבע, האביב המבצבץ ובא, הרצון להאמין שבגיל חמישים החיים עוד לא הגיעו לקיצם, ובעיקר הרצון העז של התסריטאי סטירלינג (הכחם הלילה) סילימאנט אשר שם בפניהם משפטים מלאי ערגה רומנטית, שריח נפסליו נודף מהם ("עכשיו, כאשר אני יודע שאיכפת לך, אוכל לחכות לך לנצח"). והבמאי גאי גרין, אשר משהה את המצלמה על פני השניים, מאריך כל סצנה בעוד כמה שניות, וכמעט וכואב לו הלב בכל פעם שהוא צריך להיפרד מכוכביו על מנת לקדם במיקצת את העלילה. הנקודה המעניינת היחידה בכל הסיפור, אשר אינה

שים למען ההצלחה? עם קצת העזה, וב-עזרתו האדיבה של הצלם סרגיו פרונטוני (אשר ביקר בארץ עם הכוכבנית הישראלית הלנה רונה), החלה הנסיכה להסיר מעליה את בגדיה המלכותיים. ולקבל תפקידים. למשל, בסירטה החדש, היא מגלמה ומית אשה צעירה, הנאלצת לסכול את הפעילות המינית המוגזמת של בעל סציליאני תר-קפני במיוחד. האם זאת הדרך לתהילה? בינתיים. עד אשר תימצא אחרת. "תמיד קיימת התקווה שיבוא יום ואהיה שחקנית טובה, ואולי אפילו שחקנית גדולה. אני יודעת שהקהל ואנשי-המקצוע גם יחד מתייחסים אלי ב-זלזול, ורואים בי חובבנית סתם. אבל יבוא יום ואצליח, בזאת אני לי ספק. כי כל אלה המזלזלים בי אינם יודעים דבר אחד: עד כמה אני עקשנית". מי יודע? אולי יש משהו בדבריה. עקש-נות היא ללא ספק תכונה חיונית בעולם הסרטים.

ניצוצות

הסאדזים

משגשג

אם דורות קודמים ראו ברובספייר, או ב-דאנטון, או בנפוליאון, את הגיבורים האמרי-תים של המהפכה הצרפתית, נראה שהדור החדש עשה בחירה מקורית יותר. הוא בחר במרקו דה-סאד, ההולך והופך לאופנה של ממש באולפני הקולנוע. לפני שנים רבות הביא ואדים כמה מ-כתביו, בצורה שטחית ומרוכזת, ובתלבושת נאצית, בסרט בשם התמימות והחטא. מאז-חר יותר עשו איתו הכרה כל אוהבי ה-תיאטרון והקולנוע, בהתנצחות המפורסמת שלו (מומחזת על-ידי פיטר וייס) במארא-סאד, ובעיקבות הצלחת אותה התנצחות, באה אפילו ביוגרפיה קולנועית, מפקפקת בהחלט, עם קיר דאליה בתפקיד הראשי. והנה בא דה-סאד קולנועי חדש, והפעם רבים הסיכויים שיהיה רציני, מעמיק ויוצא-דופן. האיש המתכוון להסריט את קורות חייו של המרקו הוא הצרפתי אלן (הירר) שימה אהובתי) רנה, ולתפקיד הראשי הוא כבר בחר בדיק בוגארד, הנחשב היום ל-אחד השחקנים המסוגנים והמלוטשים ב-יותר של הדור. אמנם, בעיית התקציב עדיין לא נפתרה, אבל כאשר מדברים היום על דה-סאד, לא קשה למצוא את המיליונר הסאדיסטי שיש-קיע את הסכום הדרוש.

חדריך

תל-אביב

*** **חקירתו של אזרח העיר** (פאר, איטליה) — סאטירה נוקבת על המישטרים הדמוקרטיים ועל הטוטאליטריות המסתתרות מאחוריהם, לובשת כאן צורה של סרט בלשי מרתק.

*** **הקיר שחלק** (אסתר, ארצות-הברית) — חופשת קיץ של ארבעה צעירים מתברגים, מתוארת ברגישות ובכישורן, גם ברגעי העדנה וגם בשיאי האלימות. מישחק כן של ארבעת הצעירים. הבמאי: פרנק (דוד וליזה) פרי.

*** **שביני תהילה** (ארמון, דוד, ארצות-הברית) — עיוותידין במשפט צבאי במלחמת העולם הראשונה, משמש עי-לה לסרט אנט-יצבאי משכנע מאוד. הבמאי: סטאנלי (ד"ר סטרינגלאב) קובריק.

*** **תשוקה** (פריס, סוודיה) — אינגמר ברגמן ממשיך לתהות מה תפקידו של האדם בעולם הזה. רציני, מאופק, כבד, מיועד רק למי שמוכן להשקיע מחשבה רבה במה שהוא רואה.

*** **נא להכיר את מיפטר סזון** (בני-יהודה, אנגליה) — קומדיה שחור-רה של גירי אורטון, הולעג לכל ערכי ה-בורגנות המכובדת, משוחקת ומצלמת היטב.

ירושלם

*** **חשבון הנפש** (אורנע, אנגליה) — סרט בינוני מאוד על איש שדורך על גוויות בדרכו במעלה החברה. מומלץ רק בגלל מישחקו של ניקול ויליאמסון, בתפקיד ה-ראשי.

חיפה

*** **אפאש** (אורון, ארצות-הברית) — מלחמתו של אינדיאני יחיד נגד כל ה-מימסד והצבא האמריקאי, ונגד בני-עמו, ה-מקבלים בהכנעה את תבוסתם. מהושעויות המרשימות של ברט לאנקאסטר על הבד.